

Ruhumun Rengi

— *duygu* · 02 Şubat 2012

Baharın sonrası kıştır ya hani
üşürsün.
Bende cesaretimin ceketini büründüm
bekliyorum...
Ruhumun rengini boyadım güneş sarısına

Suretime aşına bakışlarının süzmesi aralanır
Kırpıklarımın ucunda

Ve
Tanyerinin alacasında
Hamuş özlemlerim dirilir
Ezberimde gülüşlerinle
Boy verir sevilerim...

Zamana kafa tutmuş bir filmin sahnesindeyim
Zamansız kaçışlarını kopardım film şeridinden
Sevdası tutkuya esir gelincik umudunda
Yazılır şanına aşkın künyesi...

Yüzünden yoksun bir sahra ortasında
Yalnızlığımınle temaşa halindeyim
Almitra'nın işittim son nefesini
Kalemimi ruhunun diliyle konuşuran
Cibran'dan aldım dersimi de
Sahiplendim aşkıımı
Yazgımdır diye...

Eksileni ben olan sonucu hep sana çıkan sevdamın
farkında olmak için
Sağlamaya gerek var mı?
Niceleri yenik düşmüşken böylesine bir ahvalde
Ağlamaya gerek var mı?
Olgunlaşan ham duyguların
Umurundadır aşk...

Derlemek dururken
Virana gerek var mı?

Her gece ay güneşe
Selam verene dek
İzliyorum kızılığı...

Bililir;
Karanlığın aydınlığa kavuşması
Ürkütür yalnızlığı...

Şimdi boğazımda düğümliyor kelimeler
Titriyor kalem
Susarsam konuşsam
Biliyorum üzerime gelecek kader

Terk ederken gece gökyüzünü
an o an ki
Sakince uzaklaşır benden keder

İşte bir sevgili bakışında yakalamak var ya güneşi
Ya da sevgiliye anlatabilmek var ya
Güzelliği mahşere kadar

Tan yeri aralaşırken
buluşur sabır ve intizar...
Ve omuzlarında büyütür sahipsiz aşkını
Sonbahar...